

[Albertsen.]

praksis. Fra socialdemokratisk side var vi indstillet på at strække os meget vidt for at få de svar frem, som man fra oppositionens side ønskede. Vi fik også fra en enkelt stiftsammenslutning en protest eller rettere sagt fra dennes bestyrelse. Nu er jeg ikke klar over, om det er denne henvendelse, der har givet oppositionen blod på tanden, men efter denne protests fremkomst ønskede man, at vi skulle spørge alle de øvrige stiftsammenslutninger. Hvis man virkelig mener at tale på disse grupperes vegne, kan det jo undre noget, at man ikke forholdsvis nemt kunne få foranlediget de så stærkt ønskede udtalelser frem, uden at det ligefrem skulle være sådan, at udvalget skulle anmode derom.

Jeg tror i al beskedenhed, at det nok snarere skyldtes et ønske om, at revisionen af helligdagsloven ligesom i 1953-54 ikke skulle gennemføres. Men måske skyldes det, at man ønskede at skaffe en ændret tone ind i den offentlige debat, fordi den offentlige debat som indledningsvis nævnt har været præget af en positiv standpunkttagen til det foreliggende lovforslag. Kommentarerne til lovforslaget har fra mange sider — det fremgik i øvrigt af en del af debatten ved første behandling — fra biskoppernes side og fra kirkelige kredse i øvrigt været overvejende positive.

Jeg tror derfor, at vi har en god baggrund for det standpunkt, flertallet har taget i udvalget, og at der også i befolkningen er forståelse for den revision, der her sker.

En enkelt ting har givet anledning til en særlig overvejelse i udvalget. Den blev nævnt ved første behandling her i tinget, og flere af mine medordførere og undertegnede selv gav udtryk for ønsket om, at den indgik i det arbejde, der skulle foregå i udvalget, og vi har da også diskuteret den. Det, det drejer sig om, er en eventuel flytning af store bededag. Så vidt vi kunne forstå under udvalgsarbejdet, er det sådan, at der faktisk er endnu større flertal for en sådan flytning end for selve lovforslaget. Imidlertid har den højtærede justitsminister ved et samråd over for udvalget oplyst, at et forslag herom må fremkomme fra anden side.

Jeg forudsætter, at opgaven i så fald må tilfalde den højtærede kirkeminister.

Forholdet er jo altså det, at et stort flertal af det høje tings medlemmer ønsker en sådan flytning, og jeg vil derfor direkte opfordre den højtærede kirkeminister til at tage et initiativ til en flytning af store bededag. Den falder nu 4. fredag efter påske, som det hedder i Christian den Femtes forordning af 1686. Rent praktisk kan man vel fastsætte den til at falde 3. fredag i september måned. Jeg tror, at man herved imødekommer et ønske, der ikke mindst deles af hele skolens verden.

Ja, med disse bemærkninger skal jeg anbefale det høje tings medlemmer at følge udvalgsflertallets indstilling om at vedtage den højtærede justitsministers forslag til lov om ændringer af helligdagsloven.

Vagn Bro: Jeg skal på mit partis vegne udtale, at vi føler, at denne sag ikke er behandlet til ende.

Det ærede medlem hr. Albertsen henviste til den nordiske lovgivning, og jeg vil gerne sige, at et af de punkter, der for os er mest afgørende, er den almindelige folkelige fred foran de to største, skal vi kalde det kirkelige mindedage, og i Norge har man den ordning, at de offentlige forlystelser aftenen før disse 2 dage standser kl. 21. Dette var og er stadig et af de punkter, som for os er mest afgørende. Jeg vil såmænd gerne gå så vidt som til at sige, at kl. 21 måske ikke behøver at være klokkeslættet, men vi vil i hvert fald være villige til at forhandle for at finde frem til en enig afgørelse.

Siden vi behandlede sagen ved første behandling, er der til udvalget kommet et meget fyldigt materiale. Der er bl. a. kommet udtalelserne fra landets biskper, og jeg må sige, at disse har fra visse sider i kirken været kritiseret stærkt. Enhver kan jo have sin anskuelse, men jeg vil dog gerne føje til, at biskperne har — bortset fra 2, som, om jeg så må sige, har ladet lovforslaget passere — gjort adskillige bemærkninger. Jeg må således anføre, at af de 10 biskper har halvdelen, de 5, indtaget det standpunkt, at de gør udvalget opmærksom på, at i landdistrikterne er $\frac{1}{3}$ af gudstjenesterne om eftermiddagen.

Jeg kunne i så henseende særlig henvise til udtalelserne fra én, det tør jeg vistnok sige, meget liberal bisp, nemlig bispem i Ålborg.